

Evangelia și Adopția

Introducere: În general suntem mândri atunci când regăsim în copiii noștri din trăsăturile noastre, sau mai bine zis trăsăturile noastre de care suntem mândri.

Ei bine, în același fel multe dintre trăsăturile și pornirile noastre sunt de fapt reflecții ale imaginii lui Dumnezeu Creatorul nostru în noi. De exemplu atunci când suntem martorii unei injustiții resimțim puternic nevoia de reparație, de îndreptare, deoarece Dumnezeu este drept; sau avem manifestări de milă, de compasiune atunci când întâlnim oameni aflați în dificultate deoarece Dumnezeu e milos; unii dintre noi sunt incredibili de creativi reflectând creativitatea extraordinară a Celui care a creat toate lucrurile din nimic. Chiar și simțul umorului îl avem deoarece Dumnezeu îl are. Reflectăm trăsăturile creatorului nostru! Ei bine, tot așa este și cu adopția.

1.. (Adopția s-a născut în inima lui Dumnezeu.) Noi am fost adoptați de Dumnezeu. Prin urmare suntem chemați să ne implicăm în mișcarea pro-adopție.

Ideea adopției nu începe cu noi oamenii, ci ea a apărut în inima lui Dumnezeu. Dar pentru a înțelege mai bine realitatea aceasta este nevoie să facem o incursiune amplă dar sumară a evoluției relației lui Dumnezeu cu omul.

Biblia ne spune cum la început Dumnezeu l-a creat pe om, așa cum spuneam, după imaginea lui, să semene cu el și să îl reprezinte pe El pe Pământ. Relația era una de perfectă armonie și împlinire pentru om. Acesta avea din belșug tot ce avea nevoie: ca locuința avea o grădină sădită de Dumnezeu, avea alături un partener de viață, o responsabilitate de a face din întreg Pământul o grădină, și mai presus de toate o relație împlinitoare cu Dumnezeu Creatorul lui. Nu îi lipsea nimic.

Dar armonia aceasta nu durează mult deoarece primii oameni sunt ademiniți de un uzurpator să creadă o minciună despre Dumnezeu și să încalce porunca acestuia. Astfel prin neascultarea primilor oameni păcatul a intrat în rasa umană. Neascultarea lor a afectat nu doar relația lor cu Dumnezeu ci și relațiile dintre ei, și apoi a corupt întreaga creație peste care fuseseră puși responsabili. De atunci omenirea a experimentat din plin păcatul și consecințele lui: durere, dezamăgire, vinovație, înstrăinare de Dumnezeu, sentimentul goliciunii și lipsei de sens și în final moarte.

Din fericire însă, povestea nu se termină cu distrugere și moarte. Dumnezeu promite că uzurpatorul va fi înfrânt dar promite și să creeze o cale pentru ca omul păcătos să revină la o relație cu Creatorul său.

Ei bine, în mijlocul înmulțirii păcatului pe întreg pământul, Dumnezeu a ales un om, pe Avraam și îi promite că din el să se nască un popor care să arate întregii lumi ce înseamnă

să trăiești cu Dumnezeu, după principiile lui Dumnezeu, găsindu-ți împlinirea și semnificația și sensul în relația cu Dumnezeu. Acum poporul acesta Israel eșuează în cea mai mare măsură să își îndeplinească această vocație, însă planul lui Dumnezeu nu eșuează. Din acest popor se naște cel care va reprezenta pentru omul rătăcit calea înapoi înspre Dumnezeu.

Așadar, în condițiile eșecului pe linie al omului iată ce spune Scriptura:

Galateni 4: Dar, la împlinirea vremii, Dumnezeu Și-a trimis Fiul, născut din femeie, născut sub Lege, 5 ca să-i răscumpere pe cei ce sunt sub Lege, pentru ca noi să primim înfierea (sau adopția). 6 Iar pentru că voi sunteți fii, Dumnezeu a trimis Duhul Fiului Său în inimile noastre, Duh care strigă „Abba!“, adică „Tată!“ 7 Astfel, tu nu mai ești sclav, ci fiu, iar dacă ești fiu, Dumnezeu te-a făcut și moștenitor. 3:26 În Cristos Isus, voi toți sunteți copii ai lui Dumnezeu, prin credință.

Prin Domnul Iisus, prin moartea lui pentru păcatele oamenilor și prin învierea lui care pecetluiește victoria definitivă asupra păcatului și a morții și a uzurpatorului care este Diavolul, prin Iisus Dumnezeu a deschis calea pentru o relație fără opreliști cu el pentru toți aceia care cred în Iisus. Mai mult, toți aceia care își pun încrederea în Iisus și în ceea ce a realizat el pentru ei prin moartea și învierea lui, devin copii ai lui Dumnezeu, sunt adoptați ca membri cu drepturi depline în familia lui Dumnezeu. Din străini, din sclavi ai păcatului ei devin copii ai lui Dumnezeu.

Așadar, adopția nu este ideea noastră, nu începe de la noi oamenii, ci este ideea lui Dumnezeu și începe cu Dumnezeu atunci când el a plănuț și realizat adoptarea noastră în familia lui, luându-ne pe noi care eram niște străini și dușmani, și făcându-ne fii și fiice în familia lui. Noi la rândul nostru, atunci când suntem implicați în adoptarea copiilor care au nevoie de o familie, reflectăm ceva din demersul adoptiv al lui Dumnezeu față de noi oamenii.

2.. Dumnezeu are o grijă specială pentru orfani prin urmare iar noi suntem chemați să îi calcăm pe urme.

Iacov 1:27 Religia curată și nepângărită înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să ai grijă de orfani și de văduve în necazurile lor și să te păstrezi neîntinat de lume.

Dumnezeu este în mod special interesat de cei vulnerabili, de cei care nu se pot apăra singuri. De aceea de-a lungul Scripturii vedem grija lui Dumnezeu față de străini, față de orfani și față de văduve. În acea cultură și într-o mai mică măsură și în cultura noastră aceste trei categorii erau cele mai vulnerabile. Dintre toți însă orfanii au fost și atunci și sunt și astăzi la fel de vulnerabili, în aceeași nevoie de protecție.

Ideea apostolului Iacov este următoarea: pentru Creștini, pentru cei ce practică religia Creștină implicația evidentă, de neocolit este aceea că vom purta de grija celor vulnerabili, orfanilor și nu ne vom lăsa atrași în stilul de viață păcătos al oamenilor care

sunt departe de Dumnezeu. Vom face această deoarece aceasta este inima Tatălui nostru, aceasta este trăsătura familiei lui Dumnezeu: compasiunea, ajutorarea celui slab, a celui în nevoie.

OBIECȚIE: Dar noi îi ajutăm pe orfani: construim orfelinate creștine sau ne oferim voluntari la centre de plasament, sau ducem cadouri copiilor din centrele de plasament / apartamente sociale cu ocazia sărbătorilor de Crăciun. Nu-i rău să facem unele dintre lucrurile acestea, dar haideți să ne gândim puțin.

Imaginați-vă că ați fost abandonat de către familia biologică și că sunteți ai nimănui. În ce fel ați vrea să fiți ajutați? Ar fi suficient un adăpost deasupra capului, mâncare și niște supraveghetori și administratori care să vă ajute să vă înscrieți la școală, să vă faceți temele să vă ducă la doctor și să se ocupe de nevoile acestea fizice și hai să zicem de participare în societate?

Motto-ul ARFO este *“visul favorit al oricărui copil este o familie.”* Da ai nevoie de hrană, de îmbrăcăminte de ajutor cu nevoi specifice, dar mai mult decât toate ai nevoie de siguranță, stabilitatea, permanență, afecțiunea, grija pe care le poate oferi numai o familie.

În Matei 7:12 Domnul Iisus spune așa: **Tot ceea ce ați dori deci să vă faceă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel! Căci în aceasta este cuprinsă Legea și Profeții**

Ce a făcut Dumnezeu pentru noi cei orfani, cei care rătăceam fără Dumnezeu în lume, reprezintă fundamentul și precedentul pe baza căruia suntem și noi chemați să ne implicăm în cauza celor ce nu au parte de îngrijirea unei familii. Evanghelia reprezintă factorul mobilizator cel mai puternic pentru noi copiii lui Dumnezeu.

“Pe măsură ce Evanghelia ne șlefuește, vom fi mai preocupați de soarta orfanilor. Pe măsură ce suntem mai interesați de adopție, vom ajunge să înțelegem mai bine Evanghelia. Iubindu-l pe Dumnezeu ne iubim mai mult aproapele; iubindu-ne aproapele îl iubim mai mult pe Dumnezeu.” (Russell More)

Astfel, adopția este **mai mult decât caritate, este un mod de a împlini Marea Trimitere** (facem ucenici din copiii aceștia), **este război spiritual** (deoarece urmărim nu doar purtarea de grijă, de nevoile temporare ale unui copil, ci smulgerea lui din împărăția întinerului și introducerea lui în împărăția lui Dumnezeu prin Evanghelie).

Biserica a fost cunoscută ca cea care adoptă copii (*Rodney Stark - istoric și sociolog “The rise of early Christianity”*); mai târziu au apărut orfelinatele care de fapt au reprezentat o involuție nu o evoluție a abordării problemei orfanilor de către biserică. Ce ar fi dacă biserica ar fi din nou cunoscută pentru faptul că se îngrijește de orfani, de copiii altora nu doar ca o chestiune de caritate (care este la modă azi și e bine că este), nu doar contribuind cu finanțe sau haine sau mâncare acoperind nevoile fizice ale orfanilor, ci într-un mod care reflectă sacrificiul de sine al Mântuitorului, binevenind acești copii în

famiiliile noastre, făcându-i fii și fiice așa cum a făcut Tatăl nostru ceresc cu noi.

3.. (În Evanghelie găsim resursele pentru a depăși orice obstacol.) Hristos s-a sacrificat pentru noi - și ne cheamă la rândul nostru pe calea sacrificiului.

Întrebare: Atunci, dacă acesta este adevărul, dacă povestea Creștinismului este așa frumoasă, de ce totuși atât de puține familii adoptă în țara noastră? De ce atât de puține familii creștine adoptă în țara noastră?

Sunt multe obstacole în acest demers, cele mai multe fiind în interiorul nostru mai degrabă decât în exterior (gen birocrație, necunoaștere etc.): preconcepții, temeri, dar poate mai mare decât toate pentru noi cetățenii secolului 20 este idolul confortului, al siguranței personale. Căutarea confortului material, familial reprezintă unul dintre cele mai mari anestezice pentru simțurile noastre spirituale.

2Cor 5:13 Dacă ne-am ieșit din minți, pentru Dumnezeu ne-am ieșit; dacă suntem întregi la minte, pentru voi suntem. 14 Căci dragostea lui Cristos ne constrânge, întrucât suntem convinși că atunci când Unul a murit pentru toți, toți au murit. 15 El a murit pentru toți, pentru ca cei vii să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel Ce a murit și a fost înviat pentru ei.

Și pe noi ne costă angajarea pe un asemenea drum, dar ce a făcut Dumnezeu pentru noi ne constrânge să facem și noi același lucru pentru alții. Constrângerea recunoștinței: Ca oameni salvați de Iisus vrem să îi mulțumim în vreun fel. El spune așa: vrei să îmi mulțumești, atunci fă ceva pentru alții!!! Slujește pe altul care este în nevoie. Îl slujim pe Dumnezeu slujind oamenii în nevoie. În cazul de față, îl slujim pe Dumnezeu slujind orfanii deoarece noi am fost străini, orfani însă Dumnezeu cu un cost enorm pentru sine ne-a adoptat în familia lui. ((Am fost bolnav, în temniță, orfan și voi m-ați adoptat. Am fost orfan și m-ați adoptat.))

Acțiuni practice

- Rugăciune - lanțul de rugăciune ARFO
- Informare: nevoia, posibilitățile, procedurile, mărturiile altora (summitul ARFO)
- Ajutarea unei familii sau a unui părinte adoptator
- Voluntariat în tabere în care să întâlnești familii care au adoptat
- Certificat de părinte adoptator
- Asistența maternală - statul plătește familii să poarte de grijă unor copii fără familie

Concluzie:

Adopția s-a născut în inima lui Dumnezeu. El ne-a adoptat pe noi - să lăsăm realitatea asta să miște inimile noastre.

Dumnezeu are o grijă specială pentru orfani - să lăsăm adevărul acesta să miște inimile noastre.

Hristos s-a sacrificat pentru noi - prin urmare nici un sacrificiu din partea noastră nu va fi

prea mare.